

Libris

Respect pentru oameni și cărți

The Bartered Bride

Mary Jo Putney

Copyright © 2002 Mary Jo Putney

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei: Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un târg neobișnuit

Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Marilena Iovu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUTNEY, MARY JO

Un târg neobișnuit / Mary Jo Putney;

trad.: Oana Adriana Duță – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4542-5

I. Duță, Oana Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mary Jo Putney

Un târg neobișnuit

Traducere din limba engleză
OANA ADRIANA DUȚĂ

LITERA®
2019

Capitolul 1

Indiile de Est, primăvara anului 1834

Tăcerea o trezi. Vântul nu mai urla, lemnul nu mai scârțâia, valurile puternice nu mai încercau să zdrobească nava. Aproape nevenindu-i să creadă că *Amstel* reușise să supraviețuiască furtunii, Alexandra Warren se dezlipi cu grijă de fiica ei de opt ani, care încă dormea, dezlegă frânghiile pe care le folosisese ca să se fixeze de pat și se ridică în picioare. O durea fiecare părțică a corpului din cauza agitației la care fuseseră supuse. Stătuse trează două zile și o noapte, dar în final adormise, epuizată, strângând-o protector la piept pe Katie.

Hubloul de deasupra cușetei înguste îi înfățișă un cer pe cale să se lumineze. Zorii se apropiau. Nava părea să fie ancorată într-un golf mare, liniștit, înconjurat de dealuri neregulate. Deschise repede hubloul, pentru ca aerul proaspăt să poată îndepărta mirosul neplăcut din cabină.

Briza caldă, parfumată îi mângâie chipul ca o binecuvântare. Alex îi mulțumi Celui de Sus pentru că supraviețuiseră. Deși nu îi împărtășise lui Katie temerile ei, crezuse că *Amstel* era sortită pierii și că nu avea să mai revadă Anglia.

Pe când avea douăzeci de ani, acceptase cu bucurie propunerea maiorului Edmund Warren. Tatăl ei, tatăl vitreg și bunicul fuseseră ofițeri, iar copilăria și-o petrecuse pe vapoare, în timpul Războiului Peninsular, sub privirea atentă a mamei sale. Ce putea fi mai normal

decât să se mărite cu Edmund, atât pentru el, cât și pentru aventurile pe care urma să le trăiască alături de el?

Deși Edmund fusese un soț bun, noile pământuri ale Australiei îi oferiseră mai degrabă un snobism sufocant, nu aventuri, iar lui Alex îi era dor de casă și de familie mai mult decât se așteptase. Când născuse, teama îi sporise, fiindcă o întrista faptul că Katie nu își cunoscuse niciodată bunicii, unchii, mătușile sau verii.

– Mama?

Alex coborî privirea și își văzu fiica căscând cu poftă.

– Aici sunt, turturico.

– A trecut furtuna?

– Da. Vrei să te uiți afară?

Katie ieși de sub pătură și se urcă pe pat, ca să poată vedea prin hublou.

– Unde suntem?

– Nu sunt sigură. Când a început taifunul, eram la vreo două zile la sud-est de Batavia, spuse ea netezindu-i părul blond, care, în timpul somnului, îi scăpase din coada împletită. În Indiile de Est sunt mii și mii de insule, mai multe decât stelele de pe cer. Unele sunt civilizate, unele sunt pline de sălbatici, pe unele n-a ajuns vreodată picior de european. Dar căpitanul Verhoeven trebuie să știe unde suntem. E un marinar bun dacă a reușit să depășească furtuna fără să naufragiem.

Spera că, cel puțin, căpitanul avea să știe unde se aflau. Părea un om capabil. Atunci când începuse să își revină după moartea lui Edmund, provocată de friguri, Alex fusese atât de nerăbdătoare să ajungă acasă încât rezervase bilete pe nava olandeză *Amstel*, în loc să aștepte la nesfârșit un vas britanic. Nava de comerț trebuia să ajungă la Calcutta prin Batavia și Singapore. În India avea să-i fie ușor să găsească transport către Anglia. Deși echipajul era mult mai mic decât cel al vaporului care îi dusese pe ea și pe Edmund în Noua Țară a Galilor de Sud, Alex și Katie fuseseră tratate bine, iar călătoria fusese plăcută, cel puțin până ce nava fusese lovită de taifun.

– Mi-e foame, spuse Katie pofticioasă. Putem să mâncăm acum?

Și lui Alex îi era foame. Focul din bucătăria navei fusese stins, fiindcă era prea periculos în timpul furtunii. Chiar dacă aveau mâncare, fuseseră prea nervoase ca să poată mânca.

– Să văd ce găesc în bucătărie. Poate că bucătarul e deja treaz și pregătește micul dejun.

Fiindcă dormise îmbrăcată, nu trebui decât să își ia pantofii înainte să iasă din cabină. Nava era cufundată în tăcere, dacă nu punea la socoteală trosnetul permanent al lemnului și scârțâitul parâmelor. Probabil căpitanul se hotărâse să își lase echipajul greu încercat să se odihnească înainte să evalueze daunele.

Imaginea insulei devenea din ce în ce mai clară, deși suprafața apei era întunecată de petice de ceață. În apropierea cărmei zări silueta ofițerului de gardă. După înălțime și alură, se gândi că era tânărul ofițer secund olandez. Ridică mâna în semn de salut și i se răspunse cu o reverență respectuoasă.

În timp ce se îndrepta către bucătărie, nu departe de navă se auzi un pleoscăit în surdină. Se încruntă. Vreun pește care sărea?

Sunetul se auzi din nou. Scrută ceața și își ținu respirația atunci când își dădu seama că umbrele erau de fapt două pirogi lungi, înguste, din cele pe care le foloseau localnicii de pe insulă. *Amstel* primise de mai multe ori vizita unor astfel de pirogi atunci când naviga în apropierea insulelor, care ofereau fructe, pește și carne de pasăre echipajului și pasagerilor. Alex cumpăraseră de la o femeie o păpușă pentru Katie.

Dar știa prea bine că aceștia nu erau negustori prietenoși. Nu la ora aceea matinală și cu siguranță nu încercând din răspuțeri să nu facă zgomot. Știind că insulele erau pline de pirați, se grăbi către ofițer, rugându-se să nu aibă dreptate.

– Uitați-vă!

Privirea lui urmări direcția brațului ei, iar bărbatului îi scăpă o injură. Strigă cât putu de tare, ca să afle toată lumea de pericol și se grăbi către tambuchiul principal ca să strângă restul echipajului. Din prima pirogă se ridică un malaiez mătăhălos, care aruncă o suluiță. Lancea zbură pe deasupra apei și se înfipse în gâtul tânărului ofițer.

Alex tresări, paralizată de repeziciunea cu care liniștea se transforma în groază.

Fără să se mai străduiască să rămână neobservați, indigenii începură să vâslească din ce în ce mai repede, acompaniați de bubuitul adânc, înfiorător, al tobelor de război. Când se apropiară de navă, se despărțiră, ca să o poată aborda de pe ambele părți. La nici un minut de când Alex îi observase prima dată, carenele grele se izbiră de nava de comerț, cârligele zburară peste balustrade, iar pirații începură să mișune pe punte. Alex estima că în fiecare pirogă erau vreo patruzeci-cincizeci de bărbați, cu mult mai mulți decât echipajul de pe *Amstel*.

Treziți de strigătele ofițerului și de tobele de război, marinarii înarmați cu hangere, sulite și pistoale săriră să apere nava. Silueta masivă și puternică a căpitanului Verhoeven trecu pe lângă Alex, cu câte un pistol în fiecare mână.

– Jos, acum! urlă el în engleza sa stricată.

Fără să încetinească, trase un foc. Un pirat cu tatuaje, cu trupul învelit într-o cârpă, scoase un țipăt și căzu pe spate, peste balustradă.

Venindu-și în fire, Alex fugi spre cabină. Katie o aștepta în prag, cu ochii măriți.

– Ce se întâmplă, mami?

– Ne-au atacat pirații, dar marinarii se luptă. Căpitanul a zis să rămânem aici până e sigur să ieșim.

Rugându-se ca atacul să poată fi respins, Alex își împinse fiica înapoi în cabină și zăvorî ușa. Apoi, cu mâinile tremurânde, își scoase geamantanul de sub pat și căută printre haine până ce găsi cutia în care se afla pistolul lui Edmund. Slavă Domnului că învățase să tragă încă de mică. După ce încărcă pistolul, se ghemui pe marginea patului și-și înconjură fata cu brațele.

– Ce o să se întâmple acum cu noi? întrebă Katie, chinuindu-se să-și stăpânească teama.

Nu avea sens să o mintă.

– Nu știi, scumpa mea. Trebuie să fim pregătite pentru... orice.

De deasupra se auziră împușcături și strigăte amenințătoare, apoi un pleoscăit puternic. Alex se ridică și privi prin hublou. Una dintre bărcile navei fusese coborâtă, iar o parte dintre membrii echipajului

vâsleau în grabă către insulă. Un alt marinar sări în apă și începu să înoate stângaci spre barcă.

Îngrozită, își dădu seama că bătălia era pierdută. Pirații erau mai interesați de jaf decât de crimă, deci probabil nu aveau să se străduiască să îi urmărească pe marinari. Dar ea și Katie erau prinse într-o cabină cu un hublou prea mic ca să poată fugi. Cea mai bună șansă era să fie luate captive și apoi să fie răscumpărate. Cea mai rea... O privi pe Katie și se cutremură. Nici nu se putea gândi la asta.

Se așeză din nou lângă fiica ei.

– Ți-am spus vreodată ce frumos este să te plimbi pe dealurile înverzite din Anglia prin ceața magică a dimineții?

– Spune-mi din nou, mami, șopti Katie.

Alex își depănă amintirile preferate până ce o mână nerăbdătoare încercă ușa, iar o voce răgușită mormăi o înjurătură în malaieză, descoperind că era încuiată. Mai multe voci, apoi o izbitură puternică în ușă. În timp ce scândurile scârțâiau din cauza loviturilor repetate, Alex armă pistolul, îl îndreptă către ușă și încercă să-și recapete glasul.

– Orice s-ar întâmpla, turturica mea, nu uita cât de mult te iubesc.

– Și eu te iubesc, mami, spuse Katie lipindu-se de ea atât de strâns, încât îi putea simți inima bătând.

Ușa fu zdrobită, iar bucățile de lemn zburară prin cabină. Aplecându-și capul înfășurat într-un turban, un malaiez uriaș, pe jumătate dezbrăcat și cu o barbă neagră, deasă, intra. Avea în mână un pumnal zimțat, iar cea mai mare parte a pielii îi era acoperită de tatuaje complicate. După alură și după bogăția podoabelor pe care le purta, ghici că era căpetenia piraților.

– La distanță, comandă ea, încercând să inspire autoritate.

– Aruncă pistol, spuse el cu voce groasă și cu un accent aproape neinteligibil.

Disperată, Alex își dădu seama că era neajutorată, fiindcă un singur glonț nu era suficient ca să se salveze.

Șeful piraților înaintă un pas, urmat de subordonații săi. Alex ridică pistolul la nivelul inimii lui. Se aflau prea aproape ca să rateze.

– Încă un pas și te omor.

Piratul zâmbi, dezvelindu-și dinții piliți și pătați de nucă de betel¹:

– Te predai, trăiești. Tragi, mori amândouă.

Mâna lui Alex șovăi. Putea folosi glonțul ca s-o salveze pe Katie de viol sau de sclavie. Dar, Dumnezeuule, nu-și putea omori propriul copil!

Profitând de ezitarea ei, piratul îi smulse pistolul din mână, îi puse piedica și și-l puse la brâul sarongului. Le examină cu atenție pe captive. Era un barbar, dar ochii săi întunecoși erau pricepuți. Evaluă chipul și silueta lui Alex așa cum un fermier cântărește din priviri vitele.

Femeia tresări când o mână aspră îi mângâie obrazul. Cât timp trăiau, mai aveau o speranță. Avea să ceară să fie răscumpărate. Familia ei era o familie sus-pusă, deci ea și Katie erau mult mai valoroase ca ostatice decât ca sclave.

Apoi mâna căpeteniei trecu la părul lui Katie, auriu în bătaia soarelui de dimineață.

– Frumoasă, spuse el întinzându-se s-o ridice de pe pat.

– Nu! urlă Alex lovindu-și adversarul și agățându-se de fiica ei cu ambele brațe.

Înjurând, bărbatul se feri, iar piciorul ei îl atinse doar în coapsă. Făcu un semn cu mâna și doi bărbați se grăbiră să o ținuiască pe Alex de pat în timp ce șeful o smulse pe Katie din brațele mamei ei. Panica-tă, fata îl lovi cu pumnii.

– Mami! Mami!

– Katie!

Alex încercă îngrozită să se apropie din nou de fiica ei. Cu o privire disprețuitoare, căpetenia își apucă pumnalul de lamă și o lovi în cap cu mânerul.

Femeia căzu inconștientă pe dată, chiar înainte ca pirații să o scoată din cameră pe fata care striga înnebunită.

¹ Fructul cărnos al palmierului areca, o plantă tropicală ce crește în insulele Pacificului și în sud-estul Asiei, consumat de localnici pentru efectul său stimulant (n.tr.)

Capitolul 2

Golful Maduri, Indiile de Est, toamna anului 1834

Insula Maduri era apărată de bancuri periculoase și de stânci vulcanice amenințătoare, astfel încât singurul golf prielnic părea și mai primitiv. În timp ce goeleta *Helena* arunca ancora, tânărul prim ofițer al lui Gavin Elliott spuse:

– E un oraș frumos, căpitane. Credeam că Maduri pare mai periculos.

Gavin surâse. Benjamin Long era un bun marinar yankeu, cu multă experiență, dar aceasta era prima lui călătorie în Indiile de Est.

– Insulele sunt periculoase prin însăși diversitatea lor. Nu e loc mai frumos pe lumea asta, dar nici vreunul mai înșelător. Aici locuiesc unele din cele mai bune persoane pe care le vei întâlni vreodată, dar și unele din cele mai înfricoșătoare. De insulele care par civilizate, precum Maduri, trebuie să te ferești cel mai mult. Este ușor să crezi că oamenii care locuiesc aici sunt ca noi. Nu-i adevărat.

Benjamin scrută cu atenție palatul alb, strălucitor, care încorona cel mai înalt deal al insulei.

– Oamenilor nu prea le convine că am venit aici. Tâmplarul portughez spune că sultanul Kasan mănâncă oameni.

– Mai degrabă îi torturează, dar e un conducător ager, care prețuiește comerțul. N-am auzit niciodată ca o navă occidentală să aibă probleme aici.

Maduri era un loc sigur fiindcă oricine încălca legile sultanului risca să fie jupuit de viu, foarte încet, sau poate chiar prăjit, dar Gavin nu mai spusese asta. Marinarii erau tare superstițioși. Nu avea sens să îi necăjească fără motiv.

– Poate că n-au fost probleme până acum, dar trebuie să recunosc că și pe mine mă neliniștește acest loc.

Privirea serioasă a lui Benjamin urmări o pirogă mare și împoponată care se apropia cu viteză de ei. Era un vas oficial în care se aflau probabil administratorul golfului și vameșii.

– Nu stăm aici decât o zi sau două. Cât să lăsăm marfa și să mai luăm provizii.

Fiindcă Gavin nu fusese niciodată în Maduri, se bucurase atunci când un agent de expediții din Manila îl rugase să transporte câteva cutii mici, ce trebuiau predate personal sultanului Kasan. Având în vedere onorariul pe care îl primise, trebuia să fi fost, într-adevăr, foarte valoroase, iar oprirea nu avea să îl abată de la itinerarul planificat decât cu câteva zile.

Această insulă îndepărtată era o legendă în Orient. Bogați, puternici și secretoși, sultanii din Maduri nu acceptau stăpânirea olandeză a Indiilor de Est, iar olandezii erau suficient de înțelepți încât să nu forțeze nota. Circulau tot felul de povești înfiorătoare despre acești oameni, despre insulă, dar mai ales despre sultan. Poveștile erau exacerbate de faptul că străinii nu aveau voie să pătrundă decât pe debarcader și în câteva cârciumi. La fel precum chinezii, sultanii din Maduri nu voiau ca supușii lor să fie corupți de ideile occidentale legate de educație, de comerțul liber, de dreptatea pentru omul de rând.

Personal, lui Gavin îi plăceau idealurile occidentale subversive. Privi către steagul american ce flutura în vânt. *Helena*, numită după fata cu care se căsătorise și pe care o pierduse prea devreme, era cea mai rapidă și cea mai frumoasă navă din flota sa. Era construită ca o variantă mai mare a suplelor veliere din Baltimore și era potrivită pentru comerțul în China. Avea un spațiu generos pentru depozitarea mărfurilor, era rapidă și rezistentă, astfel încât se putea feri de pirați și putea face față celor mai rele taifunuri. De asemenea, era bine

aprovizionată cu pistoale, fiindcă numai nebunii aveau curaj să navigheze neînarmați pe aceste mări.

Avea să îi fie dor să fie comandantul *Helenei*. Deși își începuse activitatea ca marinar, pe măsură ce afacerea creștea ajunsese să petreacă tot mai mult timp pe uscat. După plecarea din Maduri, urma să se îndrepte către Anglia, unde Benjamin avea să o preia pe *Helena*, iar Gavin să înființeze o filială londoneză a Casei Elliott.

Operațiunile din Macao și Canton se aflau pe mâini bune și cinstite, la fel ca sediul principal din Boston. Londra era ultima mare provocare, capitala comerțului european, obiectivul pe care pusese ochii în urmă cu mai multe decenii. Avea să se stabilească acolo, ca un american puternic, bătaios, care avea să îi înfrângă pe negustorii londonezi pe propriul lor teren. Cu ocazia asta, putea să plătească și niște polițe mai vechi. O altă *Helena* nu avea să mai găsească, dar poate urma să întâlnească o altă tânără blândă, de care să se îndrăgostească. Și dacă vreunii o să-și amintească de tatăl său sau dacă cineva o să afle că Gavin Elliott fusese născut și crescut în Anglia înainte să fie dus în America, triumful o să fie mult mai dulce.

Nu voia să se mai întoarcă în Orient cel puțin pentru câțiva ani, asta dacă urma să se întoarcă vreodată, deci această călătorie era, pentru el, un rămas-bun. Deși Anglia și America îi erau întipărite în suflet, avea să-i fie dor de strălucirea Indiilor, de insulele răspândite prin cele mai albastre mări de pe pământ ca niște bijuterii aruncate neglijent de mâna unui uriaș. Avea să-i fie dor și de China, unde își petrecuse mare parte a timpului în ultimii ani, în vila spațioasă din Macao sau în înghesuiala din misiunea străină de la Canton, sursa celei mai mari părți a averii sale.

Reveria îi fu întreruptă de ofițerul secund.

– Căpitane, autoritățile din Maduri vor să vă vorbească.

Presupunând că știau că transporta o livrare specială pentru sultan, se apropie de cei trei bărbați care coborâseră din pirogă. Doi păreau funcționari portuari obișnuiți, dar al treilea era chinez, nu malaiez. După părul încărunțit și îmbrăcămintea numai din mătase, era cu siguranță o persoană importantă.

Gavin își înclină capul respectuos.

– Bun venit pe nava *Helena*, domnilor, spuse el, în dialectul malaiez simplu care se folosea frecvent pe insule. Umila mea ambarcațiune este onorată de prezența dumneavoastră.

Spre surprinderea lui, funcționarul chinez îi răspunse într-o engleză corectă:

– Onoarea este a noastră, căpitane Elliott. Sunt Sheng Yu, prim-ministrul din Maduri și vă adresez o invitație din partea Înălțimii Sale, sultanul Kasan.

Experiența îl ajută pe Gavin să-și ascundă uimirea. De unde știa Sheng cum îl cheamă din moment ce el și nava lui nu mai fuseseră în acest port? Și cum de sultanul îi adresa o invitație unui căpitan de vas american? Desigur, Gavin era un negustor de succes, un tai-pan, fiindcă așa se numea directorul unei companii de comerț. Dar această invitație nu corespundea cunoștințelor pe care le avea el cu privire la obiceiurile locale. Poate că sultanul era doar preocupat de prețioasele sale cutii.

– Aș fi încântat să conduc personal mărfurile sultanului la palat.

– Nu-i nevoie, mă voi ocupa eu de transport. Înălțimea Sa dorește să mă însoțești la Palatul Alb, unde veți cina și veți petrece noaptea ca oaspete al sultanului.

Ce naiba se întâmplă? Desigur, nu îi putea refuza invitația decât dacă era pregătit să plece imediat înapoi în larg. În fine, nu simți nici o amenințare și întotdeauna fusese prea curios.

– Sunt copleșit de onoarea pe care i-o faceți unui umil căpitan. Vă rog să serviți câteva răcoritoare în timp ce mă pregătesc să vă însoțesc.

Gavin îi lăsă pe localnici în grija lui Benjamin și se duse să își schimbe hainele. În această parte a lumii se puneau mare preț pe aspectul fizic, așa că îi ceruse unui croitor din Macao să împodobească o uniformă navală simplă cu cantități orbitoare de fire de aur și medalii strălucitoare. Pălăria tip bicorn avea chiar și pene. Îi era greu să nu râdă în timp ce purta acest costum, dar impresiona întotdeauna.

Înainte să se îmbrace, îl chemă pe Suryo Indarto, un malaiez ale cărui îndatoriri puteau fi cu greu definite, deși, în general, erau asimilate funcției de steward. Suryo îl însoțea pe Gavin de mai bine de doisprezece ani și era un izvor neprețuit de informații despre

Orient, un bun profesor de arte marțiale indiene și, în primul rând, un prieten.

Malaiezul intră în cabină cu pași ușori, ca de pisică. De obicei, în larg purta sarongul specific insulelor, dar în porturi îmbrăca o tunică și pantaloni de bumbac alb.

– Da, căpitane!

– Am fost invitat să petrec noaptea la Palatul Alb și aș vrea să mă însoțești, explică Gavin. Ce-ar trebui să știi despre sultanul Kasan?

Suryo se încruntă.

– Ai grijă, căpitane. Kasan nu te-ar chema dacă nu ar vrea ceva de la tine. I se spune Leopardul din Maduri și îi place să se joace cu oamenii așa cum se joacă pisica cu șoarecii.

– Și ce-ar putea vrea de la mine?

– Poate că vrea nava. Nu mai e nici una la fel de bună în regiunea asta.

Gavin își atârnă la centură sabia de ceremonii, cu mânerul cizelat și împodobit, dar căreia nu îi lipsea un tăiș extrem de ascuțit.

– *Helena* nu e de vânzare.

– Nu e ușor să refuzi un sultan.

– Crezi că e periculos că i-am acceptat invitația?

Suryo se gândi.

– Nu, Kasan nu ar omorî un căpitan străin, fiindcă i-ar afecta comerțul. Dar să nu faci nici o înțelegere cu el. Leopardzii sunt parteneri înșelători.

– Am înțeles.

Gavin descuie un dulap în care avea mai multe obiecte de artă scumpe, din Europa, potrivite pentru a fi oferite în dar în astfel de împrejurări. Se hotărî asupra unei casete muzicale minunat sculptate, care cânta piese de Mozart în timp ce figurile lucioase ale unui cuplu din secolul al optsprezecelea se învârteau de parcă dansau un menuet.

– Ambalează cutia asta și adu-o împreună cu un schimb de haine.

La întâlniri cu sultanul nu se mergea cu mâna goală.

Până ce ajunsese în uriașa și somptuoasă sală de audiențe a sultanului Kasan, Gavin avu suficient timp să își dea seama de bogăția insulei Maduri. Nu mai văzuse atâta marmură strălucitoare și atâtea statui